

Sygn. akt II CSK 514/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku E. S. i U. S.
przy uczestnictwie E. K, J. B., D. H., X. K., S. K., E. P., E. R., Z. X. i A. W.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 4 lipca 2014 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawcy U. S. i E. S. we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 4 lipca 2014 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparli na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa oraz budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania. Wskazane w skardze kasacyjnej istotne zagadnienie prawne jest związane z zarzutem skargi naruszenia przepisów art. 172 § 1 i art. 336 k.c., które były przedmiotem wielokrotnych i wyczerpujących wypowiedzi Sądu Najwyższego i przedstawicieli nauki prawa. Sprowadza się ono w istocie do pytania, jak powinien ocenić Sąd drugiej instancji kwestię samoistnego posiadania nieruchomości przez wnioskodawców w sytuacji dokonania określonych ustaleń faktycznych co do korzystania z nieruchomości osób trzecich w ramach stosunków sąsiedzkich i dysponowania jednocześnie, określonymi w treści zagadnienia prawnego, dowodami. Tymczasem ze względu na wskazane wcześniej cechy istotnego zagadnienia prawnego powinno ono być sformułowane w sposób ogólny i abstrakcyjny, tak aby mogło być ono rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego

stanu faktycznego (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147, z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 18 października 2010 r., I UK 199/10, nie publ.).

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia stwierdzić również należy, że nie zostały przez skarżących przedstawione wystarczające motywy, które pozwalają na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślić bowiem należy, że wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżących uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Podkreślić należy, iż wykazanie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie może być uzasadnione tym, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, wymagające wykładni przepisów ani też tym – jak to określono w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania – że „Sąd drugiej instancji dopuścił się licznych błędów w stosowaniu prawa procesowego, które następnie przełożyły się na błędy merytoryczne (...)”. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno w sposób precyzyjny wskazywać, które z przepisów powołanych w ramach podstaw kasacyjnych i w jaki sposób zostały naruszone w sposób oczywisty.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

aw